

Skole:	Trinn:	Elevnummer	Kjønn:	Det første språket du lærte:
	7	j629	jente gutt	norsk annet

Livet mitt som slave

Jeg hadde fått fri idag for å dra på markedet. Markedet var fullt av folk, barn som løp omkring og voksne som kjøpte varer. Jeg la spesielt merke til en ung kvinne som holdte hånden hardt rundt barnet sitt. Hun så bort på meg, det var noe veldig kjent med henne.

- Mor? Spurte kvinnen rolig.

- Det er deg!... Jeg ga henne den største klemmen jeg klarte, det var som hjertet mitt stoppet et lite sekund.

jb 29

- Hvem er hun? Mumlet en stemme.
Kvinnen løftet opp barnet sitt.

- Det der er bestemor. Jeg
ble nesten litt rørt når jeg hørte
hun si det. Vi gikk bort til
en liten trebenk, lukten fra
alle matbodene svev gjennom
lufta.

- Så hvor gammel er du? Jeg
forvrengte stemmen min sånn at
jeg skulle høres vennligere ut.

- 7, ropte hun stolt. Den fine
røde genseren hun hadde på seg
blåst av vinden.

- Hvor bor du? Hun hevet det
ene øyebrynet.

- Jeg er slave, jeg bor og jobber
på en plantasje.

- Slave? Hun gjorde om munnen sin

j629

til en o.

- Hvordan kom du hit? Mamma har
shakt at slaver kommer fra Afrika.

- Nå skal du høre, jeg levde i
Afrika med familien min, et lite
barn og mannen min. En dag kom
store ship og tok med seg alle
som bodde der. Eller nesten alle,
barnet mitt slapp å bli tatt med.

- Men slapp du bestemor?

- Nei, dessverre. Vi ble satt lenker
på, og måtte ta av alle klærne
våre. Så ble vi tvunget til å
gå ombord i et av de store
shipene. Vi ble kastet ned i
det nederste rommet og ble
lagt tett i tett. Vi fikk ikke lov
til å bevege oss, ikke det at vi
klarte det så hardt bundet vi var.

j629

- Fikk du mat på shipet? Jeg løftet opp den lille jenta på fanget.

- Nei, nesten ikke. Og vi fikk ikke gå på do. Vi måtte gjøre det vi måtte mens vi lå der. Dagene gikk og etter hvert begynte sykdommer å spre seg. Luften av lik som råtnet var uutholdelig. Men etter hvert kastet de ut de døde kroppene. Jeg var så heldig å overleve.

En morgen våknet jeg av at mannskapet dyttet oss opp, og vi måtte gå i land på øya her.

- Her? Hvilket hun.

- Ja, her. De fulgte oss til et sted med noen små hus og en stor åker av sukkerør og bomullplanter.

- En plantasje?

j629

- Ja, den plantasjen jeg fortsatt jobber på.

- Hva med mannen din? Jobber han også på plantasjen?

- Nei, han døde på vei hit...
Men, hvor var jeg?

- Plantasjen. svarte den lille jenta.

- Ja, vi ble plassert på ulike hytter. Hyttene var lagd av tre.

Det var en jentehytte, og en guttehytte. Mange av slavene, spesielt gutter, måtte jobbe på åkeren. Men noen få fikk lov å jobbe på kjøkkenet, og noen måtte passe på de minste barna.

- Men hvis mannen din var død, hvordan kan mamma være her da?

- Da skjønner at etter hvert fikk jeg meg en ny mann. Som er

j629

faren til moren din.

- Men mamma er ikke stuvet...

- Nei, fordi mamman din ble løslatt.

- Ikke du? Det lille jenta holdt hånden mi.

- Nei, men noen prøvde å rømme.

De klarte dessverre ikke det, og ble dømt til dobbelt arbeid.

Jeg ville jo rømme, men jeg visste at jeg ikke ville klare det. Og jeg er jo ganske fornøyd med at jeg jobber på kjøkkenet.

- Kom! Vi må dra! Det var en av de andre slaverne.

- Jeg må dra, beklager.

- Det går bra mamma, vi ses. Hun var nesten på gråten.

- Hade, glad i dere! Jeg ga begge

jb 29

en hvem. Jeg kjente farene komme.
dette var kanskje siste gang jeg
fikk se dem.)))

Når vi kom tilbake løp jeg
bort til mannen min
- Du er bestefar!